

денем невежите монаси уж унищожавали езически статуи и „антични“ книги, а после ношем тайно ги възстановявали и внимателно копирали и преписвали „античното наследство“. Правели го, за да го пренесат през тъмните векове на средновековието до бляскавите върхове на Възраждането.

През уж XIII в. в Рим процъфтява изкуство, произлязло от уж безпощадно разграбените „антични“ постройки и от тяхната средновековна трансформация. Твърди се, че средновековните римляни уж използвали за погребенията си „антични саркофази“. Не можели да си направят свои. Не го умеели. Забравили как се правят. Пък нямали и пари. Според Ф. Грегоровиус едва в края на XIII в. почват да се появяват нови, оригинални мавзолеи, различни от „античните“ – както Ф. Грегоровиус си представя разликите, и затова наречени с облекчение средновековни. Впрочем Ф. Грегоровиус и тук се учудва: „В РИМ НЕ СЕ СА СЕ ЗАПАЗИЛИ НИКАКВИ ПАМЕТНИЦИ НА ПРОЧУТИ ХОРА ОТ ПЪРВАТА ПОЛОВИНА НА XIII В.“ [196], т. 5, с. 510. Нищо странно. Нашата реконструкция показва, че Рим в Италия е основан като столица не по-рано от XIV в. от н.е.

Оказа се, че средновековният кардинал Вилхелм Фиески, умрял уж през 1256 г., „е положен в АНТИЧЕН (! – А. Ф.), мраморен саркофаг, на чиито релефи е изобразена РИМСКА СВАТБА – странен символ за един кардинал!“ [196], т. 5, с. 510. Учудването на Ф. Грегоровиус е напълно разбираемо. Толкова ли бедни са били средновековните кардинали, че са били принудени да използват „древни“ саркофази, след като небрежно са изхвърлили от тях останките на прадедите си? В края на краищата това е кошунство. Здравият разум ни подсказва, че тук проблемът е в противоречието между внушените ни Скалигерови представи за хронологията и действителните образци на средновековното изкуство, обявени по-късно за „антични“, тоест за „извънредно древни“.

Много любопитен е сенаторският мавзолей в Арчели. „ТОЗИ МОНУМЕНТ ПО СТРАНЕН НАЧИН – продължава да се чуди Ф. Грегоровиус, – СВЪРЗВА АНТИЧНАТА ДРЕВНОСТ СЪС СРЕДНОВЕКОВНИТЕ ФОРМИ; в основата му... има мраморна урна с релефи на вакханки, над нея е издигнат саркофагът, украсен с мозайки и с готическа надстройка“ [196], т. 5, с. 511.

Ще зададем един въпрос: къде са живели АРИСТОКРАТИТЕ ОТ МОГЪЩИТЕ ГВЕЛФСКИ И ГИБЕЛИНСКИ РОДОВЕ В СРЕДНОВЕКОВНИЯ РИМ? Никога няма да се досетите. Според твърденията оказва се, че са живели в РАЗВАЛИНИТЕ НА АНТИЧНИТЕ БАНИ. Именно до това мнение стигат днешните историци, когато се опитват да се ориентират сред странностите на Скалигеровата хронология. Ето какво казва Ф. Грегоровиус: „МОГЪЩИТЕ РОДОВЕ ВЛАДЕЕЛИ СКЛОНОВЕТЕ НА КВИРИНАЛ